

בבית המשפט העליון

ע"פ 5739/03

בפני: כבוד השופט ס' גובראן

המערער: ז'ק אזולאי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר-דין בית-המשפט המחוזי בתל-
אביב-יפו מיום 13.4.03 בת"פ 1031/01 שניתן על-ידי
כבוד סגן-הנשיא ד' בר-אופיר והשופטים ה' אחיטוב-
הרטמן ונ' לידסקי

תאריך הישיבה: ל' בסיון תשס"ג (30.6.03)
בשם המבקש: עו"ד ד"ר חיים משגב; עו"ד תום משגב
בשם המשיבה: עו"ד ה' רייכמן

החלטה

לפני בקשה לעיכוב ביצוע גזר דין שעל פיו הוטל על המבקש עונש של 12 שנות מאסר בפועל בניכוי תקופת מעצרו וכן שנתיים מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו, עבירה מהעבירות בהן הורשע, או עבירה שיסודותיה דומים.

העובדות העומדות ברקע הדיון שבפנינו הן כדלקמן:

1. המבקש הורשע בבית המשפט המחוזי בת"א – יפו בשלוש עבירות של אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן- החוק), שש עבירות של כליאת שווא לפי סעיף 377 רישא לחוק, שלוש עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק, שלוש עבירות של מעשים מגונים לפי סעיפים 348(א) יחד עם סעיף 345(א)(1) ו- 348(ה) לחוק, עבירה של ניסיון לבצע מעשים מגונים לפי סעיפים 348(א) עם

345(א)(1) ו- 348(ה) יחד עם סעיף 25 לחוק וכן עבירה של הדחה בחקירה לפי סעיף 245(ב) לחוק.

2. המבקש הגיש לבית המשפט המחוזי בת"א - יפו בקשה לעיכוב ביצוע גזר-הדין. בית המשפט נעתר לבקשתו ועיכב את ביצוע העונש עד ל-03/06/03.

3. המבקש הגיש ביום 28/05/03, לבית המשפט המחוזי, בקשה נוספת לעיכוב ביצוע גזר-הדין. בית המשפט נעתר לבקשתו ועיכב את ביצוע גזר-הדין עד ליום 30/06/03.

4. המבקש ערער ביום 25/06/03 לבית משפט זה על פסק דינו של בית המשפט המחוזי.

5. המבקש הגיש ביום 30/06/03, את הבקשה שבפני לעיכוב ביצוע עונש המאסר אשר הושת עליו.

טענות הצדדים

בטיעונים שבפניי, פרשו הצדדים את טענותיהם כדלקמן: בא-כוח המבקש טען כי המבקש היה עצור במשך 19 חודשים, עד אשר שוחרר, בסופו של דבר על-ידי בית המשפט העליון, והחל מ- 21/08/02, הוא נמצא ב"מעצר בית". בא-כוח המבקש ציין כי תקופת המעצר של 19 חודשים, משקפת תקופת מאסר ברוטו של כ- 3 שנים. בא-כוח המבקש טען כי מדובר באדם מבוגר יחסית, בן 53 ללא עבר פלילי, משוחרר בערובה ומקיים את כל התנאים אשר נקבעו במסגרת החלטת השחרור. לבסוף טען בא-כוח המבקש כי יש סיכוי טוב לקבלת הערעור שהוגש על פסק דינו של בית המשפט המחוזי.

בא-כוח המדינה הפנה ל-ע"פ 111/99 ארנולד שוורץ נ' מדינת ישראל, פד"י נד(2) (241 - 277). (להלן: הלכת שוורץ), ולאותם שיקולים שעל בית המשפט להביא בחשבון בבואו להכריע בבקשה לעיכוב ביצוע גזר-דין.

בא-כוח המדינה טען כי הכרעת הדין טומנת בחובה מרקם רחב של עבירות חמורות בהיקף גדול, אשר נעשו תוך ניצול מרותו של המבקש, כמו כן, תקופת המאסר שהוטלה עליו הינה תקופה ארוכה, ומכאן שיש חשש להימלטות. בא-כוח המדינה

טען, עוד, כי סיכויי הערעור הינם אפסיים, ומכאן שבמקרה דנן, לאור מסוכנותו של המשיב ולאור הלכת שוורץ והשילוב של המסוכנות עם חומרת העבירות והחשש להימלטות הרי שאין מקום להעתר לבקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין.

איני רואה לנכון להיעתר לבקשה ולעכב את ביצוע גזר- הדין עד להכרעה בערעור.

כלל ידוע הוא שאין בעצם הגשת ערעור בכדי להצדיק עיכוב ביצוע גזר – דין. עיינתי בהכרעת דינו של בית המשפט המחוזי ובנימוקי הערעור. יצויין כי הודעת הערעור מכוונת בעיקרה כנגד ממצאים שבעובדה וממצאי מהימנות. הייתי מבקש להימנע מנקיטת עמדה נחרצת בדבר סיכויי הערעור. עם זאת, אומר כי לא שוכנעתי כי מקרהו של המבקש נמנה עם המקרים שעשויים להצדיק עיכוב ביצוע מאסר בשל ערעור תלוי ועומד.

המעשים, בהם הורשע המבקש, הם חמורים מאוד ומכאן יש ליתן משקל נכבד ביותר לאינטרס הציבורי ולאספקטים של המשפט הפלילי. כאמור, נקודת המוצא של בית המשפט כאשר הוא בא להחליט בבקשה לעיכוב ביצוע עונש, אמורה להיות האינטרס הציבורי, הדורש אכיפה מיידית של עונש המאסר.

אשר-על-כן ובהתחשב בנסיבות המקרה, בחומרת העבירות, בנסיבות ביצוען, באופי הערעור ובאורך תקופת המאסר שהושתה על המבקש, אין מקום לעכב את ביצוע גזר הדין.

לאור האמור לעיל החלטתי לדחות את הבקשה לעיכוב ביצוע גזר-הדין. אך יחד עם זאת, אני מורה כי המבקש יתייצב ביום 20.7.03 בשעה 9:00, בבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו לשם התחלת ריצוי עונשו.

ניתנה היום, ג' בתמוז תשס"ג (3.7.03).

